

[Carsten Raft.]

Rigsdagssamling Love, slette og gode, for nogles Vedkommende er de økonomiske Konsekvenser uoverskuelige, men for flere af dem betyder de en Merudgift, der er betydeligt større end den Sum, som er imellem en forsvarlig Løsning af Forsvarssagen og den Løsning, som Regeringspartierne møder med. Situationen forekommer mig derfor at være ganske tydelig: Regeringen har optaget Spørgsmaalet om Forsvaret af Landets Neutralitet og Uafhængighed paa sit Program, men det er et andenklasses Spørgsmaal, det rangerer i anden Række, de rent materielle Love staar i første Række. Naar Pengene deles ud, er de først. Man har Fornemmelsen af, hvad det vil sige at være en ansvarlig Regering, men det er blevet ved Fornemmelsen foreløbig. Vælgernes Interesser kommer stadig i første Række, og Landets kommer i anden Række.

Det er muligt, at en paastaaet voksende Stemning i Socialdemokratiet med Tiden vil føre til en ny Ordning. Jeg er noget skeptisk, fordi jeg slet ikke forstaar, hvordan de Kræfter, der vil en virkelig Løsning af dette Spørgsmaal, kan stemme for et Forslag, der faktisk er uden Værdi. Men det er vel ogsaa et Spørgsmaal, om Udviklingen vil vente. Den Rustning, der er ude i Europa, har en Tendens til at komme til sit Maksimum om en 4—5 Aar, og saa er det en Erfaring, at paa det Tidspunkt begynder Krigsmaskinen at spadsere af sig selv, og saa er det for sent; denne Lov kan ikke som andre Love komme til Revision, hvis den i Praksis har vist sig at være daarlig. Og saa maa de Politikere, der har standset ved dette Forslag som en politisk Station undervejs, være klar over, at sandsynligvis er dette det sidste Forslag, der vedtages i den danske Rigsdag om disse Ting, og de maa være klar over, at de har akkurat det samme Ansvar som de Politikere, der uden Betænkelighed stemmer for Forslaget. Og jeg er af den Opfattelse, at dette Ansvar bliver meget tungere, end det plejer at være ved noget som helst Lovforslag.

Det ærede Medlem Hr. Rager jonglerede i Gaar saa elegant med det Ansvar, man tager, og sagde, at de forskellige Partier maa jo tage deres Ansvar. Jeg tror, dette Ansvar er af en ganske særlig Karakter. Jeg vil gerne, for at vise, hvorledes jeg opfatter det,

og hvor tungt jeg mener, det hviler, blot nævne Spørgsmaalet om Københavns Luftforsvar. Det ærede Medlem Hr. Rager mente, at Luftangrebsmidlerne havde udviklet sig meget stærkere end Luftforsvarsmidlerne. Det bliver nu en teoretisk Diskussion, men de praktiske Erfaringer fra de to sidste Felttog har vist en anden Retning, og det er i hvert Fald en Kendsgerning, at samtlige Europas Hovedstæder udbygger deres Luftforsvar i Øjeblikket, og det er en Kendsgerning, at for hvert eneste Luftværnsbatteri, der undrages en Bys Luftforsvar, bliver Risikoen for en Angrebsflaade mindre, og Chancen for, at Angrebet kan gennemføres og bliver forsøgt, bliver større. Derfor placerer Regeringens Forsvarsforslag i Virkeligheden Danmarks Hovedstad med hele dens civile Befolkning i forreste Linie foran Flaaden og Hæren. Et Luftangreb paa København bliver en let Ting efter det Forslag, der her foreligger. Man kan ikke afvise den Mulighed, at en Angriber simpelt hen springer forbi baade den sømilitære og den landmilitære Front, annullerer dem som Modstandere og i Stedet for ved et systematisk Luftbombardement paa Hovedstaden forsøger at tvinge Regeringen til at afgøre Tingene med det samme.

Jeg synes alligevel, der skal Skuldre og efter min Opfattelse en vis Portion af Ansvarsløshed til midt i denne By, i denne Sal, hvor man om Dagen kan se dens Taarne gennem Vinduene, at vedtage en Ordning, der uden Diskussion kan blive af disse Konsekvenser for denne By og dens Civilbefolkning. Hele det Apparat, man stiller op i Øjeblikket, kan blive annulleret, Fjenden kan gaa til den enkelte og simple Løsning at angribe selve Centret, selve Nerven for hele Riget og ved et Luftbombardement knække Rigets Vilje og Rigets Selvstændighed.

Jeg mener ikke, at Forholdene ligger stort anderledes for Søterritoriets Vedkommende. Under Verdenskrigen holdt den danske Flaade Orden i Farvandene, værnede Neutraliteten og kunde sætte Magt bag Neutralitetsvagten. Det kan den Flaade, som Forslaget indeholder, ikke gøre. Ikke engang den ansvarlige Sagkundskab, som den højtærede Minister i Eftermiddags benyttede saa ivrigt i sit Forsvar over for det ærede Medlem Hr. Westermann, vil indrømme det. Jeg siger: ikke engang denne Sagkundskab